

სიყნოსი

საქართველოს
ბიბლიოთეკა
1969

გამოცემის 46-ე წელი ფასი 20 კპვ.

გამოიცანით დაწესებულება!

„ც“ სამმართველო „ა“ და „ბ“ სამმართველოების შრომის კოორდინაციისათვის იყო მოწოდებული, მაგრამ ვინაიდან ეს ორი უკანასკნელი არ არსებობდა და ინსტანციებში ჯერ კიდევ არ იყო გარკვეული მათი სამოღვაწეთო პროფილის და დანიშნულების შესახებ, კოორდინაციის სამმართველო მთელი ენთუზიაზმით მუშაობდა იმ პრობლემის გადასაჭრელად თუ რა პრობლემებზე ემუშავნა ბოლოს და ბოლოს მომავალში. ამ ჭაპანწყვეტაში შეიქმნა „ა“, „ბ“ და „ც“ სამმართველოების მთავარი ტრესტი. ტრესტის მმართველმა კოორდინაციის სამმართველო სასწრაფოდ გარდაქმნა „ა“ და „ბ“ სამმართველოების დამფუძნებელ და შრომის მეცნიერული ორგანიზაციის სამმართველოდ. რეორგანიზაციასთან დაკავშირებით ხელმძღვანელობის დანიშვნაზე ბრძანება დაუშვა, რაც სამხედრო ენაზე დაახლოებით ასე ჟღერდა: ზურგი-საა-კენ! — მთავარი ინჟინერი მოექცა წინ, მოადგილემ 180-გრადუსიანი ბრუნის გააკეთა ადგილზე და ზურგი მიუშვირა უფროსს. უფროსმა ვედარ აიტანა ამხელა გაბითურება, გაძვრა, გამოძვრა, სადღაც მიკრო-ინფარქტი გაახერხა და 1-წლიან შევბუღებაში ტკუცა თავი.

მთავარი ინჟინრის პოსტზე შესამადებლად საწარმოო განყოფილების უფროსად წამომასკუბეს. მოვანდინე ჩემი ხელმძღვანელოური ნიჭის მობილიზაცია და შევეუდექი საქმეს. ხან უფროსი შემისხმობდა კაბინეტში და მისინჯავდა კბილს და ხან მოადგილე. როდესაც კარგად დავრწმუნდნი, რომ ერთს გამოცდილება აკლდა, ხოლო მეორეს ჭკუა, გადავწყვიტე დღიური მეწარმეობინა და მდგომარეობის ანალიზის საფუძველზე სწორი პოზიცია მიმეღო.

უფროსმა თავისი უფლებების დემონსტრირებისათვის თათბირი მოიწვია, მოადგილემ დაუმორჩილებლობის პოლიტიკა დაუპირისპირა: შეიკეტა კაბინეტში და ადგილიდან ვერ დაეძარით. ბოლოს ადგილკომმა იმარჯვა: ტურისტულ საგზურს დაპირდა ავსტრალიაში ფილიპინებზე გავლით და როგორც იქნა გამოიტყუა. ცოტაც კიდევ და უფროსს სალაპარაკო ენა აღარ შერჩებოდა, რომ მოადგილეც შემოვიდა და ბრძანა: დავიწყეთ! ეს ისე მარჯვედ გამოუვიდა, რომ უფროსმა სრული ფიასკო განიცადა, მაგრამ როდი დაიბნა! თავი გააქან-გამოაქანა, ნერვიულობისაგან ორად გა-

ყოფილი ტვინი შეატყუა და ჯიქურ შემოგვიტია, განსაკუთრებით დისციპლინას დააწვა, იყვირა, იბღავლა, შემდეგ შედგა, ჯერ მოადგილეს გადახედა, უყურა, უყურა, მეგრე უეცრად ჩემსკენ მოასწორა და მივივლა:

— სად იყავი, შენ, ამხანაგო, ათის ნახევარზე!

— ლიფტში ბატონო! — ვუპასუხე თავზარდაცემულმა.

...უფროსის შტაბ-კანცელარია მთელი დღე საიდუმლოებით იყო მოცული. დღის ბოლოს ქვემეხი გავარდა: პირდაპირი დამიხვნებით მობარტყეს, — რა თქმა უნდა — საყვედური. დავიჭირე ხელში საინფარქტოდ შემზადებული გული და ვეახლე უფროსს.

— ვე ბრძანება, თუ მიხვდება, ჩემს მოადგილეზე დაწერილი, ახია მაგაზე! — დამამშვიდა უფროსმა.

— თუ ასეა, გვარი შევცვალოთ, არ ეწყინოს იმ კაცს! — ვურჩიე მე.

— არა, მასე ჯობია, რიკოზეტით უფრო იგრძნობს დარტყმას, ხომ გავიგონია ძაღლს ცემდნენ და რძალო...

— ვინაა ძაღლი? — ვიკითხე მე.

— ამ შემთხვევაში შენ!

ახალი აღმოჩენით აღფრთოვანებულს მთელი დამე არ მიძინია, დღიურში ჩანაწერი გავაკეთე: „დღემდე არ ვიცოდი, თურმე ძაღლი ვყოფილვარ“...

პაერში თოფის წამლის სუნი იდგა, ძალაუფლებისთვის ბრძოლა გრძელდებოდა: ერთს მოპოვება სურდა, მეორეს მოპოვებულის შენარჩუნება.

ერთ დღეს იმისთანა დავალება მივიღე, რომ ტვინი რამოდენიმეჯერ შემიქანდა. ცოტა რომ დავნორმალურდი, შევედი უფროსთან და ავუსხენი: ამის შესრულება თვით იმ ღმერთსაც არ შეუძლია, ადრე ქვეყანას რომ თავის ჭკუაზე ატრიალებდა მეტეი. „პოლიტიკური მომზადება გაკლიათ“, — შემნიშნა და რეზოლუცია ასე შეცვალა: „შეასრულეთ ჩემს მოადგილესთან ერთად“.

ვეახლე მოადგილეს. შენს მტერს, იმისთანა ტლინკები ყარა, წამავლო ქეჩოში ხელი და შემათრია უფროსთან:

— ან ეს და ან მე! — დააყენა საკითხი.

— ამხანაგო ბრეჟაძე, უპატრონო არ გეგონო შენ! — შევაშინე მე.

— ვინაა ბიჭო შენი ამხანაგი? შენხელა ცხვირი მაბია და სამნახევარი ფაქულტეტი მაქვს დამთავრე-

ბული, ასეთი სულელური რეზოლუციისათვის მოსახსნელი ხარ სამუშაოდან. დურაკ!

იმ დღეს გენერალური ბრძოლა შესდგა, მაგრამ ეილაუს მსგავსად გადამწყვეტი უპირატესობა არცერთ მხარეს არ მიუღია. საღამოს დღიურში ჩავწერე: „მოადგილის აზრით მე „დურაკი“ ვარ, წარმოგიდგენიათ?“.

დილითვე შევიჭერი მოადგილესთან.

— ხომ გავაიმასქენი შენი უფროსი! — მითხრა ნიშნისმოგებით, — მე, ბიჭო, თუ მომიარა ამ შენს სამმართველოს იქეთ გადავდგამ ე, ჭკუა კი არ დამიშლის!

— შენ თუ გინდა ბიძია ეს სამმართველო კამჩატკაზე გადადგი, მარა ჩემს ლანძღვას შეეშვი!

— ზრდილობის ამბავია ბიჭო, ნომენკლატურული მუშაკები პირველ პირში ხომ არ გავლანძღავთ ერთმანეთს!

იმ საათშივე ჩავუკაკლე ყველაფერი უფროსს. საწყალმა იმდენხანს აკრატუნა კბილები, სანამ ერთმა მათგანმა ჭირი არ მოგტამათ. სისხლი რომ დაინახა, მთლად გაეკიდა, სამი პირი ცოლშვილი დაიფიცა ამას არავის შევარჩენო. ერთი კვირის თავზე დავალების შეუსრულებლობისათვის, როგორც უდისციპლინოს და ანარქისტს, სასტიკი საყვედური მომართეს.

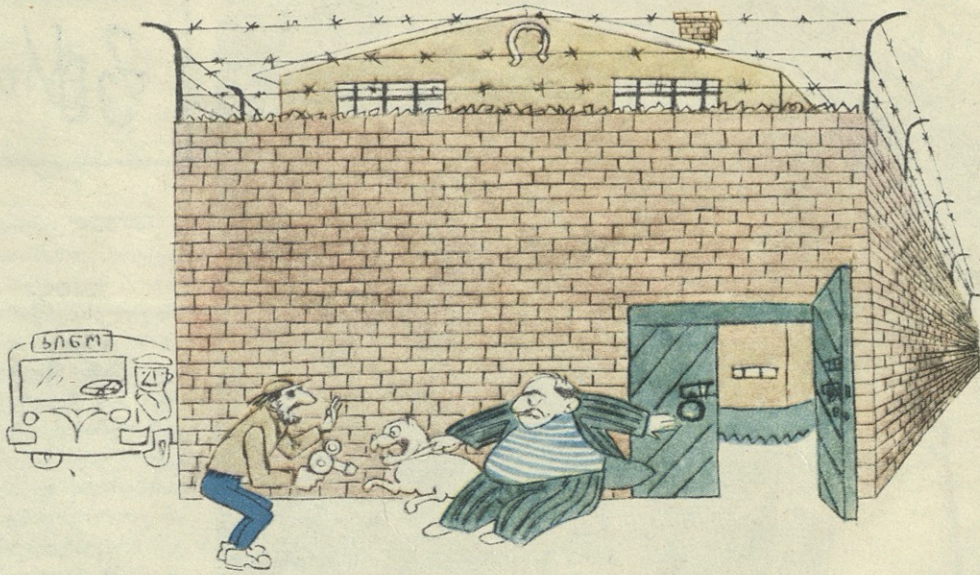
— უდისციპლინო და ანარქისტი შენ თავზე არ მიიღო, ზუსტად ჩემს მოადგილეზეა ნათქვამი, — ამისხნა უფროსმა, — ნახავ აწი თუ არ ისწავლის ჭკუას!

ბეგრები შეიძლება დაახლოთ, ადგილზევე ჩაკლათ, მაგრამ სიტყვები არა. ამ ჩემი ცოდვით სავსემ (მოადგილეზე მოგახსენებთ), ამ ზრდილობიანმა ნომენკლატურულმა მუშაკმა, როგორც ჩანს რადიოლოკატორის სიმარჯვით დაიჭირა ეს სიტყვები: დღეს დილით მისი კაბინეტიდან დათვის ბლავილი, ლომის ღრიალი და ვეფხვის ბრდღვინვა გამოლიოდა. ამ ბლავილ-ღრიალ-ბრდღვინვაში აშკარად გავარჩიე: „მოვკლავო“ და ბზიკნაკბენივით გავვარდი სახლისაკენ.

ახლა ფაცი-ფუცით ვალაგებ ჩემოდანს. ზუსტად 1 საათში ხაბაროვსკისაკენ გავფრინდები, იქიდან ალბათ კურილიის კუნძულებზე გადავალ.

მშვიდობით!
ა.ა. მუხურაძე

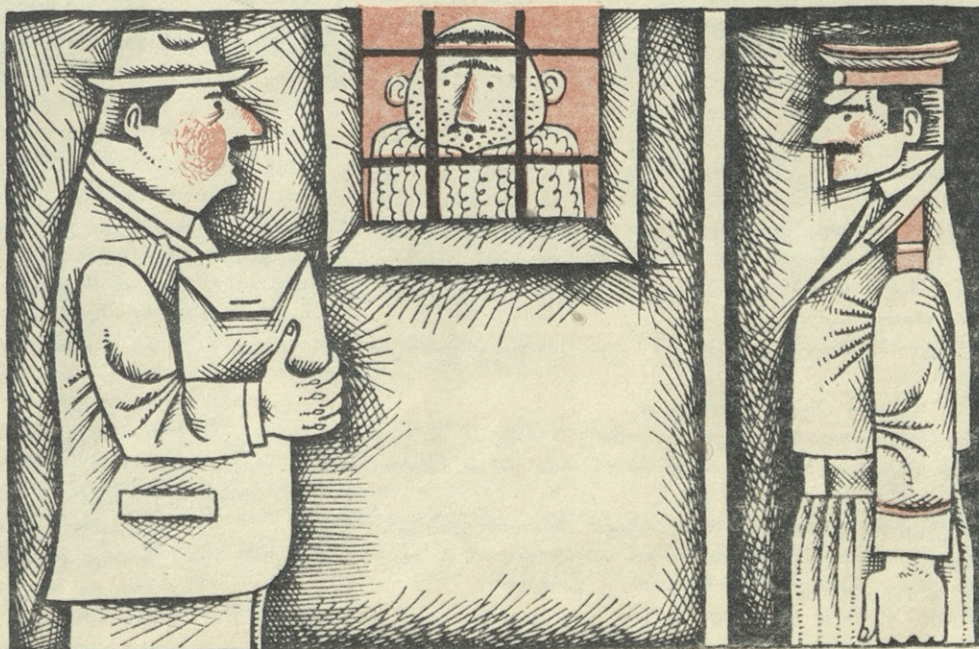

— ნუ გეშინიათ. კინორეჟისორი ვარ, ფილმს ვიღებთ საკონცენტრაციო ბანაკზე და თქვენი კარგიდაკო შევარჩიეთ!..

ნახ. 6. ჯარაფიშვილისა

— შვილო, ისეთი კახი გამოსულიყავი, შენთან უაროუხსოდ ვერ შემოვდიოდე!

— შვილო, რა მალე აიხსდინა ნატვრა!..

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

— მაკატიმთ, გატონო, გაცდენე-
გი! თოვლი იყო და ვერ მოხვდი!..
— მაკატიმთ, თუ მომიტან ცნო-
ბას, რომ დათვი ხარ და ზამთარში
ბარეთ ვერ გამოდისარ!

გოგირითი ახალგაზრდა კოესტისეპური

„წუხელ არ დამეძინა,
ფიქრები გავწილე...
იქ, სადღაც, წიწვიათ
ხეებს შორის
წიქწიქით რბის
უსახელო დედე.
თოვლი მოვიდა,
თეთრი იყო თოვლი,
ბავშვებს გაუხარდათ...
უშეშოდ დარჩენილი
ჯარმაცი გლეხკაცი კი
მიწას დაცქეროდა თრთოლვით.

ძლიერ შემეყვარა სუნი
ომბალოსი და პიტნის.
თიკანს მაყვლის ბუჩქში
წინა ფეხები შეუცოცებია და
ისიამოვნა კვირტით.

თქვენ იქნებ აღგეძრათ
სურვილი, მსგავსი სტრიქონები
კიდეც და კიდეც შემოგთავაზოთ,
მაგრამ ამგერად
ეს ვიკმაროთ, ჩემო ლამაზო!

რადგან ცნობილია,
მკითხველის აზრი
მგონისთვის უებარი
ჩამ წამალია...
რაიც მან ბრძანა,
აბა, ჩვენს შორის
რა დასამალია...“

მამაშვილური რჩევით მსურს გითხრა:
ამგვარი ლექსების წერას უკელი,
თუ არ გსურს. ამ ქვეყნად ატარო
მასხარას უღელისი..

გონდო კაფელავა

— ასებრინა ხომ არა გაქვს?
— შენი ხელით არ დაიჭირე გუშინ?

სამადლოვალი

უკრნალ „ნიანგის“ რედაქციას ვთხოვთ, უდრმესი მადლობა გადაუხადოს იმ ორგანიზაციას, რომელმაც 1968 წლის 31 დეკემბრის 11 საათსა და 30 წუთზე გამოგვითიშა ტელეფონები, რითაც აგვარიდა ტელეფონებთან დაუსრულებელ სირბილსა და გაუთავებელ „მოგვილოცავს! მოგვილოცავს!“ ძახილს. აგრეთვე დიდი მადლობის ღირსია ის ორგანიზაცია, რომელმაც 1969 წლის პირველ იანვარს სინათლე გამოგვითიშა და მთელი ღამით დაგვიბრუნა წარსულის ის იდილია, როდესაც ჩვენი მამა-პაპები იატაკქვეშეთში სანთლების, ჭრაქებისა და კვარის შუქზე ადღერძებდნენ ახალ წელსა და ნათელ მომავალს. მადლობა მათ, ვისაც ეყო გუმანი და სწორედ პირველ იანვარს მოგვცა წინაპართა გახსენების ეს რომანტიკული და ეგზოტიკური საშუალება!

ანავის მუხა № 42-ის მადლიერი ბინადარი

გულწრფელ მადლობას ვუხდის ვერის, საბურთალოს, ნავთლედის, „დეზერტირების“, „მალაქისა და სხვა ბაზრების ყველა მემწვანოვანს; გოჭების, ქათმების, ინდაურებისა და სხვა პროდუქტების გამყიდველს, გადაწყვიდელოსა და მყიდველს იმ იდეალური ფასების გამო, რომლებმაც საახალწლოდ კიდევ ერთხელ მომაგონეს სამამულო ომის მრისხანე დღეები.

აფერუმ მათს ვაჟკაცობასა და ჯიბეს!

ომის ვეტერანი

ნიანგის იურიდიული კონსულტაცია

კითხვა: ბავშვობიდან ჯერ კარამელებს ვაგროვებდი, მერე — მარკებს, მერე — კაპიციანებს, რომ ვავიზარდე, მაძაჩემმა მითხრა: „დეგენერატი, ხუთთუნიანიები და ასმანეთიანიები მოაგროვეო“. მეც ავდექი და მოვავროვე. დღეისათვის მაქვს 5 ათასი ხუთთუნიანი და 3 ათასი ასმანეთიანი, ახლა მე მაინტერესებს, რამე რომ იყოს და ლატარიაში „ვოლგა“ მოვიგო, მაქვს თუ არა უფლება, „ვოლგის“ მაგივრად ის ფული — 5.600 მანეთი — სულ ასმანეთიანიები გამოვიტანო, ხოლო ლატარიის ბილეთი თავის ფასში მივიყიდო მეზობელს, რომელიც ოცდახუთმანეთიანებს აგროვებს და „ვოლგა“ სჭირდება?

ახალგაზრდა ფილათლისტი

პასუხი: მიიღი, ძმაო, შენი ყოფილა ქვეყანა!

ქადაქ თბილისის კომუნალების ბაღში თავმოყრიდ ბინის მსუკვად მოქადაქებს

გოგ. სერგო თუშანაშვილის (მცხოვრები ჩხარის ქ. № 15-ში) განცხადება

ვაგირავებ ორ ოთახს — ერთს ათას ხუთას, მეორეს ორი ათას მანეთად. მსურველებს შეუძლიათ ინახულონ ჩემი ბინა. ყოველდღე სახლის წინ, დიდი ხის ძირში, ვზევარ დედაჩემთან ერთად. დედაჩემი ჭალარა, ოთხმოცი წლის ქალია. მე პენსიონერი კაცი ვარ. წინათ დალაქხანაში ვმუშაობდი.

ჩემი ბინა მდებარეობს IV სართულზე. ლიფტი არ არის და ფეხით სიარულმა ჭანის სიმრთელე იცის. რადგანაც ბინა სახელმწიფოსია, ჩაწერის იმედი ნუ გექნებათ. თუ ვინმე დაგვეხმება თავს, არხეინად იყავით: ბინიდან გაგაგდებთ, ოქვენს ფულს კი შეძლებისდაგვარად დაგიბრუნებთ. ვისაც ჩემი ბინის დაგირავება გინდათ, კარებზე დიღხანს უნდა აკაკუნოთ, რადგან ელექტროენერგიის ვიპარავ და შეიძლება ინკასატორები მეგონოთ. ბინას აქვს საერთო შესასვლელი, საერთო დერეფანი. საპირფარეოც საერთოა. ღამის გათევავზე არ იფიქროთ, რადგან ისედაც ბევრნი ვართ. გაფრთხილებთ: დედაჩემს ჭორაობა უყვარს. რაქნას. მოხუცი ქალია ჩემი მღმური მას არ უნდა აჰყვეს, თორემ, შესაძლოა, დედაჩემმა მას გულით საყვარელი მოაკვლევინოს. მღმურმა სურსათ-სანოვანე სოფლიდან ხშირად უნდა ჩამოვიტანოს (ძალიან კარგი იშტა მაქვს), სახლში ხშირად იყოს და ესერებოდეს ცეკვა და სიმღერა, რადგან მე ძალიან მიყვარს სმა.

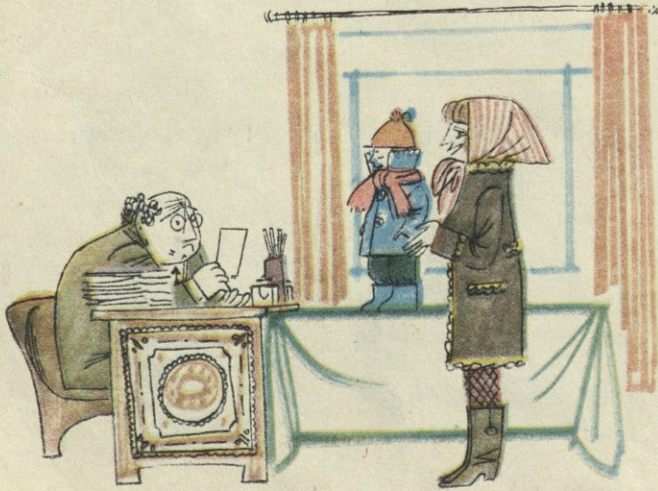
თუ დამგირავებელი ქალი აღმოჩნდება, მე ნუ მომერადება, შეუძლია, თავისუფლად გაიხადოს ტანსაცმელი, რადგან ბავშვობაში ხატვა მიყვარდა. მამაკაცმა არ უნდა მოაკითხოს, რადგან ოღნავ ექვიანი ვარ.

ასეთია ჩემი პირობები. ბოლოს, ერთი შენიშვნაც: დამგირავებელმა ხანდახან მთელი დღე უნდა რეცხოს იატაკი, საერთო საპირფარეო, დერეფანი. კიბეები და სხვა. ჩემს სახლში დაბინავების მსურველმა უნდა წარმოადგინოს შემდეგ საბუთები: ცნობა სამუშაო ადგილიდან, დახასიათება, ფოტოსურათი (შლვაზე გადაღებული), ცნობა ჭანმრთელობის შესახებ და ა. შ.

პატრისცემით: ბინის პატრონი სერგო შორას ძე თუშანაშვილი

— მოქალაქე, სად მოვირით ეს ნაქვის სმ?
ახლავე ჩამაგარეთ და ჯარიმა გადაიხადეთ!

— არ მოჰყონს თქვენი ლექსები!
— ჩემი არაა, გატონო, ამისია!

— რომელ მნაზე წაგვიპითხოთ ლექსიკა?!
— თუ გინდა, ეთიოპურ მნაზე წაგვიპითხე.
ოღონდ ჩქარა დაამთავრე!

სუსანა და გაგნიტოფონი

მე რომ ჩემი მოწონებული ქალიშვილის ცოლად მოყვანა გადაწყვიტე და მისი ვინაობა დედაჩემს გავანდე, მან ქვა შეაგდო და თავი შეუშვირა:

— იმას შემოიყვან ოჯახში და ჩემს კუბოს გაიტან!
პირში წყალი ჩავიგებე, ქუდი დავიხურე და გარეთ გავიდი — ცოტას გავივლ-გამოვივლი და მერე ჩემს სატრფოს ვესტუმრები-მეთქი.

მალაზონიანის რიგს რომ ჩავუარე, ერთ ვიტრინაში ახალ-ახალ მაგნიტოფონებს მოგვკარი თვალი. მოდი, ვიყიდი, მივიტან ნათელასთან, დღევანდელ ჩვენს საუბარს ჩავწერ და ამ საღამოს თავს ამით შევიქცევთ-მეთქი, გადაწყვიტე.

ვიყიდე. ის საღამოს სასიამოვნოდ გავატარეთ, ბევრი ვისაუბრეთ და, სხვათა შორის, რძალ-დედამთილის ურთიერთობასაც შევეხეთ.

შინ დაბრუნდი, დედას ძალიან გაუხარდა მაგნიტოფონის შექენა...

გადიოდა დღეები. ვდუმდი მე, დუმდა დედაც. ერთ დღეს, სამსახურიდან მოსულს, დედა გახარებული შემომეგება და ალურსიანი ხმით მითხრა:

— შვილო, მოიყვანე ის შენი ამორჩეული ქალიშვილი, კარგი გოგო ჩანს!

— საიდან იცი? ნახე? ელაპარაკე? — სახტად დავრჩი მე. დედამ არაფერი მიპასუხა, გამოიტანა მაგნიტოფონი და ის ადვილი ჩართო, სადაც მე და ნათელა რძალ-დედამთილის ურთიერთობაზე ვლაპარაკობდით...

„მე: ნათელა, რა აზრისა ხარ, საერთოდ დედამთილებზე?

ის: ისინი ასაკით ჩვენზე უფროსნი არიან. ჯერ მართო ამიტომ გემართებს მათ წინაშე მოკრძალება. მეორეც: ცხოვრების მეტი გამოცდილება აქვთ. ჩვენ ბევრი რამ შეგვიძლია ვისწავლოთ მათგან. მესამეც: მათზე უკეთესად ვინ გავვიზრდის შეილებს?

მე: შენ მართალი ხარ, მაგრამ რატომ აქვთ რძალ-დედამთილს ამდენი უსიამოვნება?

ის: მე მგონი, იმიტომ, რომ ზოგ რძალს თავს გაუვა ხოლმე, დედამთილს უყურებს, როგორც მონას და არა როგორც ადამიანს, რომელსაც საქმეში ხელის შეშველებაც სიამოვნებს, ანგარიშის გაწვევაც და მოფერებაც. გთხოვ, ნურასოდეს გამოამყვანებ ჩემდამი იმდენ სიყვარულსა და პატივისცემას, რომ დედაშენმა იფიქროს, ჩემი წილი სიყვარულიც და პატივისცემაც ამ ქალს მიუტაცნიათ. მეც ხომ შეიძლება დედამთილი გავხდე?“

მოკლედ, ნათელა შევირთე. რძალ-დედამთილი ტკბილად შეეწყვიტე ერთმანეთს. ბევრჯერ შევეკითხე დედას, მაშინ რატომ მითხარი უარი ნათელას მოყვანაზე-მეთქი, მაგრამ დედა არ მპასუხობდა. ბიჭი რომ შემეძინა და ძეობისთვის ვემზადებოდი, კვლავ შევეკითხე. ამჯერად გამომიტყდა...

ყველაფერი ჩემი ავყია და ჭორიკანა მეზობლის — სუსანას ბრალი ყოფილა.

...ძეობაა. სახეგაბრწყინებულ დედაჩემს ამაყად შემოაქვს მაგნიტოფონი, სტუმრებს აჩუქებს, ჩემი და ნათელას საუბარი უნდა მოასმენინოს:

„ქალო, მარო! ჰაი, მარო! (მარო დედაჩემის სახელია) სუსანა ვარ, ერთი წუთით ამოირბინე ჩემთან, შენი ვაჟის ოინები უნდა გითხრა!“

დედაჩემი გაკვირვებით მომჩერებია — ეს რა ხდებაო. მე თითის ვიღებ ტურებზე და ვანიშნებ, მალე ყველაფერს გაივებ მეთქი.

„თუ შენი შვილი ჩემს შვილებში გამოვარჩიო, მიწამ ჩამყლაპოს, პოდა, აი, რა უნდა გითხრა: შენი ბიჭი დათას ნათელას ეკურკურება თურმე: ის კი დიდი ბემურაზი, ნამდვილი ღვთის ცეცხლია. ახლა არ ვიცი, როგორ იქცევა, ადრე კი კავალრები არ ასვენებდნენ. ცხრა თვალი და ცხრა ყური გამოიბი, ბიჭი თავის საფანგში არ გააბას იმ სამიწეშ, თორემ შენზე უბედური ქალი ჩვენს უბანში მეორე არ იქნება!..“

ახლა უკვე ყველამ გაიგო, რაშიაყ ყოფილა საქმე.

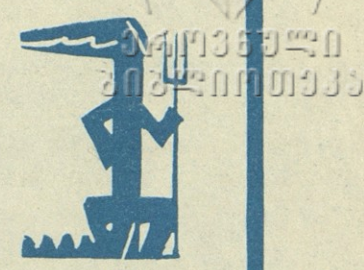

ნახ. დონისა

— აი, თურმე ვინ ანადგურებს საქართველოს ტყეს!

უსიტყვოდ

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ლუგვაძე

სარედაქციო კოლეგია:
წ. გოლშაძე (პ/მზ. მღვიმანი),
ს. კლდიაშვილი,
ნ. მალაზონია,
ბ. ნიშნიანიძე,
(მთავ. რედ. მოაღბილე),
ნ. ზველიძე,
ო. ჰელიძე.

სატირისა და იუმორის შურნალი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის პარსკაპტი № 42.

ნიანგი

ბელ. რედქტორის 99-76-69, რედ. მოადგილის 93-49-32. საერთო განყოფილების 93-10-78.

Тбилиси, Сатирико-юмористический журнал «Нянги». № 3. 33 ცენტრალური კომიტეტის ზამთრამოცემლობა. ხალაოშ. დასაბ. 4/11 1969 წ. ქალ. ზომა 70x108/8 1 ნაბ. ფურც. 1,4. ფიზიკურ ფორმატა რაოდენობა 1. პირობით ფორმატა რაოდ. 2. სპ. 33 ც-ის ზამთრამოცემლობის პ/კომპინატი. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. შუპ. № 176. უა 01999. ტირაჟი 101.800.

№ 91
გვერდი 10

ამას წინათ, ინგლისმა ჩაუშვა ატომური
წყალქვეშა ნავი „ჩერილი“.

— ხელავ აქავ? სანამ ზევით იყო, ხალხს არ აყენებდა და
ახლა ჩვენთან გამოუგზავნიან!

ნახ. გ. ლომიძისა

